

Λόγος Πανηγυρικὸς στὸν Εὐαγγελισμὸ τῆς Θεοτόκου Μαρίας Ἡλία Μηνιάτῃ

«Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου».

ὦ, βάθος ταπεινώσεως, πὺ μᾶς ἀνεβάζει στοὺς οὐρανοὺς!
ὦ, θαυμαστὴ δύναμη μίας παρθένου Κόρης, πὺ μὲ ἕνα:
«γένοιτο» κάνει τὸν Θεὸ καὶ ἀλλάζει μὲ τὴ γῆ τὰ ἀστέρια!
Μὰ, γιὰ ποιὸ λόγο πανακήρατη Κόρη, θεόσοφῃ Μαριάμ,
τώρα, πὺ ὑψώθηκες σὲ τόση μεγαλειότητα καὶ τιμὴ,
πέφτεις σὲ τόση ταπείνωση; Τάχα δὲν ἔπρεπε νὰ δοξαστεῖς,
τώρα πὺ ἔγινες δοχεῖο κωρητικὸ τῆς Θεότητος καὶ θρόνος
ἡλιοστάλακτος τοῦ Βασιλέως τῆς δόξας; Ἐσὺ τώρα εἶσαι
Μητέρα Θεοῦ, καὶ πῶς ὀνομάζεσαι δούλη Κυρίου; «Ἴδου ἡ
δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου». Ἀλλὰ μοῦ
φαίνεται εὐλόγο νὰ μοῦ ἀπαντᾷ ἡ Παρθένος. Ἐπειδὴ σὲ
αὐτὴν κατοικοῦσε ὁ Κύριος, πὺ «ὑπερηφάνοις
ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν», σωσιὰ
ταπεινώθηκε καὶ ξέροντας πῶς «ἐγγὺς Κύριος τοῖς
συντετριμμένοις τῇ καρδίᾳ», ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθεῖ μὲ κάθε
ταπείνωση, γιὰ νὰ δεχθεῖ τὸν θεῖο Λόγο.

Ὁ Ἀπελλῆς, ἐκεῖνος ὁ περίφημος ζωγράφος, πὺ, ὅσες
ἔκανε εἰκόνες ἦταν θαυμαστὲς, ἀνάμεσα σὰ ἄλλα, μὲ
ὁμορφιὰ καὶ ἐπιμέλεια ζωγράφησε ἕνα στάχυ καὶ ἐπάνω σ'
αὐτὸ μία περιστέρα, πὺ ἡ ἴδια φύση κοκκίνισε νικημένη
ἀπὸ τὴν τέχνη. Ὅμως περισσότερὴ κατηγορία, παρὰ τιμὴ

προξένησε τοῦ Ἀπελλῆ αὐτὴ ἢ θαυμαστὴ ζωγραφία ἐπειδὴ, ὅσοι τὴν ἔβλεπαν, ἀντὶ νὰ θαυμάζουν τὴν ὁμορφιά τῶν χρωμάτων, τὴ συμμετρία τῶν γραμμῶν, τὸν κατηγοροῦσαν λέγοντας: δὲν εἶναι δυνατὸν ἓνα μικρὸ στάχυ, ὀρθό, νὰ βαστάζει μία περισσότερά, δίχως νὰ γέρνει ἀπὸ τὸ βάρος· «οὐχ οἷόν τε ἄσταχυν ἀκλινῆ βαστάζειν περισσότεράν». Στάχυ φθαρτό, χορτάρι τῆς γῆς εἶναι ὁ ἄνθρωπος «ἄνθρωπος ὡσεὶ κόρτος», περισσότερὰ εἶναι τὸ πανάγιο Πνεῦμα· «καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα ὡσεὶ περισσότεράν καταβαῖνον ἐπ’ αὐτόν».

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος στέκει ὀρθὸς καὶ σοβαρὸς μὲ τὴν ὑπερηφάνεια, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ στέκει σ’ αὐτόν ἢ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἐπειδὴ «ἀκάθαρτος παρὰ Κυρίῳ πᾶς ὑψηλοκάρδιος». Γι’ αὐτὸ λοιπὸν ἢ πανάμωμη Κόρη, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ τὸν ἄγγελο ὅτι: «Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ», σωστὰ ἀπάντησε μὲ πολλὴ ταπείνωση· «ἰδοὺ ἢ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα σου» καὶ μὲ αὐτὰ τὰ γλυκὰ λόγια, σὰν μὲ χρυσὴ ἀλυσίδα, τράβηξε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει κανένας, τὸν μετέφερε ἀπὸ τὸν κόλπο τοῦ Πατρὸς στὰ παρθενικὰ καὶ ἀμόλυντα σπλάγχνα τῆς.

Ὁ ἴδιος Θεὸς, μὲ τὸ στόμα τοῦ Προφητάνακτος Δαυὶδ, λέει: «τὰ λόγια σου ὑπὲρ μέλι τῷ στόματί μου, αὐτὰ μὲ ὀδήγησαν καὶ εἴλκυσαν εἰς ὄρος ἅγιόν σου». Ὅρος δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ἢ ἁγιασμένη κοιλία τῆς Θεομήτορος. Τὸ ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος Δαυὶδ: «τὸ ὄρος, ὃ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ». Καὶ ὁ Ἀββακούμ λέει· «ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει καὶ ὁ ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος».

Αὐτὸ τὸ ἀπόκρυφο μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας, προεικόνιζαν «οἱ τύποι καὶ τὰ αἰνίγματα καὶ αἱ ῥήσεις» τῶν πνευματοφόρων πατέρων καὶ Προφητῶν. Αὐτὸ προμήνυε ἡ βάτος, πού εἶδε ὁ Μωυσῆς: «διαβάς ὄψομαι τὸ ὄραμα τοῦτο, τί, ὅτι ἡ βάτος καίεται καὶ οὐ κατακαίεται;». Ἐπειδὴ ἡ Παρθένος δέχτηκε μέσα της τὸ πῦρ τῆς θεότητος, δίχως νὰ βλαφτεῖ ἡ καθαρὴ της παρθενία. Αὐτὸ προμήνυε ἡ κλίμαξ τοῦ Ἰακώβ «ἣς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτήν». Διὰ μέσου τῆς Μαρίας ὁ Θεὸς κατέβηκε στὴ γῆ καὶ ἔγινε θνητὸς ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς καὶ ἀπέκτησε τὴν προηγούμενη ἀθανασία.

Αὐτὸ προμήνυε, ὁ ἀχειρόμητος λίθος τοῦ Δανιήλ· «ἐθεώρεις, Βασιλεῦ, ὅτι ἐτμήθη λίθος ἄνευ χειρός». Ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν καθαρὴν σάρκα τῆς Παρθένου γεννήθηκε ἡ μυστικὴ πέτρα, «ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός», δίχως συνουσία ἀνθρώπου. Αὐτὸ τὸ ἀπόκρυφο μυστήριον εἶπε καθαρὰ ὁ προφήτης Ἰερεμίας στὸ σπίτι ἐκείνου τοῦ τεχνίτη, πού πάνω σὲ ἓνα τροχὸ ἔκανε διάφορα ἀγγεῖα καὶ ἐπειδὴ ἔσπασε ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὸ ξανάπλασε ὁμορφότερο· «καὶ ἐκατέβην εἰς τὸν οἶκον κεραμέως, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς ἐποίει ἔργον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ ἔπεσε τὸ ἀγγεῖον, ὁ αὐτὸς ἐποίει, ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ· καὶ πάλιν αὐτὸς ἐποίησεν ἀγγεῖον δεύτερον, καθὼς ἤρεσεν ἐνώπιον αὐτοῦ ποιῆσαι». Ποιὸς εἶναι ὁ τεχνίτης, παρὰ ὁ παντοκράτωρ Θεὸς καὶ Πατέρας; «εἷς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός». Ποιὸς εἶναι τροχός, παρὰ ὁ αἰώνιος Λόγος, ἐπάνω στὸν ὁποῖο δημιούργησε ὅλα

τὰ σκεύη, ὅλα τὰ κτίσματα; «Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ γέγονε». Ἐνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἀγγεῖα εἶναι ὁ προπάτορας Ἀδάμ, πού με τὴν παρακοὴν τσακίσθηκε καὶ ἀμαύρωσε τὴ θεία εἰκόνα», γιὰ τοῦτο σήμερα πάλι τὸν ξαναφτιάχνει ὁμορφότερο, με τὴν ἀνάπλαση τοῦ νέου Ἀδάμ. «Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ τῆς γῆς κοϊκός, ὁ δεύτερος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς» κηρύττει ἡ θεόπνευστη σάλπιγμα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ τὸ ἴδιο μυστήριον φανέρωνε τὸ οὐράνιον τόξο ἐκεῖνο, πού εἶπε ὁ Θεὸς στὸν Νῶε πῶς, ὅταν φανεῖ στὰ σύννεφα, τότε ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο, θὰ ὑπάρχει συμφωνία καὶ ἀγάπη· «τὸ τόξον μου τίθημι ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἔσται εἰς σημεῖον διαθήκης ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ τῆς γῆς». Σήμερα λοιπόν, πού φάνηκε τὸ μυστικὸ τόξο, δηλ. ἡ σάρκωση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, βεβαιώθηκε ἡ ἀγάπη ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο· «αὐτὸς ἐστὶν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἐν καὶ τὸ μεσότειχον τοῦ φραγμοῦ λύσας». Αὐτὸ τὸ μυστήριον καὶ ὁ Γαβριὴλ στὴν Παρθένο εὐαγγελίζεται λέγοντας: «ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, καὶ τέξῃ υἱόν».

Τώρα καταλαβαίνω ἐκεῖνο τὸ μεγάλο θαῦμα, πού γιὰ νὰ γιατρευτεῖ ὁ ἄρρωστος βασιλιάς, ἔριξε ὁ Θεὸς τὸν προφήτη Ἴσαϊα στὸ ἡλιακὸ ὥρολόγιον. Βρισκόταν ξαπλωμένος σὲ βασιλικὸ κρεβάτι χτυπημένος ἀπὸ θανατηφόρο ἀσθένεια ὁ βασιλιάς Ἐζεκίας, καὶ ἀκούγοντας ἀπὸ τὸν προφήτη τὴ φοβερὴ ἀπόφαση τοῦ θανάτου του, «ἔκλαυσε κλαθμῶ μεγάλῳ», λέει ἡ ἁγία Γραφή. Καὶ σὰν νὰ μὴ γνώριζε ἄλλη

θεραπεία ἀπὸ τὰ δάκρυά του, ἤλπιζε μὲ ἐκεῖνα τὰ πικρὰ νερὰ τῶν ματιῶν του νὰ σβήσει τὴ φλόγα τοῦ πυρετοῦ, πού τοῦ ἔκαιγε τὴν καρδιά. Ἀλλὰ μέσα στὰ σκοτεινότητα σύννεφα τῆς λύπης, ἔλαμψε τὸ χαρούμενο σημάδι τῆς θεραπείας του. Αὐτὸ ἦταν ὁ ἥλιος, πού, γυρίζοντας πίσω ἔννεα γραμμὲς σὲ μία πολὺ μεγάλη σκιά, ἀπὸ αὐτὴ πάλι ἀνέτειλε καὶ μὲ τὴν νέα ἀνατολὴ χάρισε τὴ ὑγεία τοῦ Ἐζεκία· «ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ ἐνεπόδισεν ὁ ἥλιος καὶ ἔχαρίσατο τὴν ζωὴν τῷ βασιλεῖ».

Ὁ ἄρρωστος Ἐζεκίας εἶναι τὸ ἀνθρώπινο γένος, τὸ ὁποῖον ἐξασθενημένο ἀπὸ τὴν ἀπιστία πρὸς τὸν Θεό, βρισκόταν σὲ βαθύτατο λήθαργο μίας πεισματικῆς ἁμαρτίας. Βλέποντας τὴν ἐλεεινὴ κατάστασι, στὴν ὁποία κατάντησε, σήκωσε ἐπὶ τέλους τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ ὀλόψυχα ἔκραξε, «ἕως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος; ἕως πότε ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ;» καὶ πάλιν «ἴασαί με, Κύριε, καὶ ἰαθήσομαι» καὶ «ἐλθὲ εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς».

Καὶ τότε ὁ προαιώνιος πατέρας, πού δὲν μπορούσε νὰ βλέπει τὴ δική του εἰκόνα καὶ ὁμοίωσι στὰ χέρια τοῦ διαβόλου, ἔδειξε τὸ χαρούμενο σημάδι τῆς ἀνθρώπινης σωτηρίας. Αὐτὸ εἶναι ὁ μυστικὸς Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ὁ μονογενὴς του υἱός, ὁ ὁποῖος, γυρίζοντας πίσω ἔννεα γραμμὲς, δηλ. κατεβαίνοντας ἀπὸ τὰ ἔννεα τάγματα τῶν μακαρίων ἀγγέλων, ἦλθε στὴ μεγάλη σκιά, στὴν κοιλιὰ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ὅπως τὸ φανερώνουν τὰ ἀγγελικὰ ἐκεῖνα λόγια· «καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι». Ἀπὸ αὐτὴν σὲ λίγο θὰ ἀνατείλει ὡς ἥλιος καὶ μὲ τὴ νέα του

ἀνατολή θὰ μᾶς θεραπεύσει ἀπὸ κάθε εἶδους ἀσθένεια, καὶ θὰ μᾶς ζωοποιήσῃ· «νεκροὺς ἡμᾶς ὄντας τῇ ἁμαρτίᾳ», σύμφωνα μὲ τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς· «ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅτι τὸν μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ζήσωμεν δι’ αὐτοῦ». Καὶ ὁ ἀρχάγγελος· «ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, καὶ τέξῃ υἱόν».

Χαῖρε, λοιπὸν ἡ φύση ἢ ἀνθρώπινη, ἐπειδὴ σήμερα ξεκινᾷ ἢ ἀρχὴ τῆς σωτηρίας σου, σήμερα τελειώνουν τὰ πάθη σου, σήμερα σοῦ ἀνοίγεται ἐκείνη ἢ φωτεινὴ πύλη τοῦ Παραδείσου, τὴν ὅποια σοῦ ἔκλεισε ἢ παρακοή. Σήμερα ἀπολαμβάνεις τὴν ἀτελείωτη ἐκείνη μακαριότητα, ποῦ σοῦ στέρησε ἢ ἀπάτη τοῦ διαβόλου. Πάλι τὸ σκότος διαλύεται· πάλι τὸ φῶς φανερώνεται· πάλιν ἡ Αἴγυπτος μὲ τὰ νέφη σκοτίζεται· πάλιν ὁ Ἰσραὴλ μὲ τὸν στύλο φωτίζεται. Ποῦ εἶναι τῶρα ἡ ἀντίθετη τῶν εἰδώλων πολυθεΐα; Ποῦ τῶν εἰδωλολατρῶν οἱ βρωμερὲς θυσίαι; Ποῦ τοῦ διαβόλου ἢ παγκόσμια καταδυναστεία; «Τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν ἰδοὺ γέγονε τὰ πάντα καινά». Τὸ γράμμα ὑποχωρεῖ, τὸ πνεῦμα πλεονάζει, ἢ σκιά παρέρχεται, ἢ ἀλήθεια ἔρχεται.

Χαῖρε, ἐπειδὴ τῶρα τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδάμ λύεται τὸ ἁμάρτημα, «τῶν ἁμαρτημάτων τὸ σκότος διώκεται», ὁ διωγμὸς τῶν μακαρίων ψυχῶν ἀπὸ τὸν ἐπίγειο Παράδεισο τελειώνει, τὸ τέλος τῶν παθῶν μας χαρίζεται, καὶ ἡ χάρις γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς αἰώνιας μακαριότητάς μας ἀποδίδεται. Τῶρα ἡ θεότητα ἐνώνεται μὲ τὴν ἀνθρωπότητα, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν Θεό, ἢ πίστη μὲ τὴν καρδιά.

Καὶ σὺ, μυριοχαριτωμένη Κόρη, πού μᾶς πλούτησες μὲ τόσες δόξες, πού μᾶς δόξασες μὲ τόσες τιμές, πού μᾶς τίμησες μὲ τόσες χάριτες, σρέψε σὲ παρακαλοῦμε τὰ σπλαγχνικά σου μάτια πρὸς ἐμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀναξίους δούλους σου, πού ὅπως κάποτε οἱ εἰδωλολάτρες τοῦ Ἀπόλλωνα, σοῦ προσφέρουμε ἀντὶ ἐκατόμβης τὸν ἑαυτὸν μας. Ναί, ξέρουμε, πὼς κανένα πράγμα δὲν συγχύζει, τὴν παναγία ψυχὴ, παρὰ ἢ μελωδία τῶν δικῶν σου ἐπαίνων. Παρ' ὅλα αὐτά, γιὰ νὰ μὴ φανοῦμε τελείως ἀχάριστοι, γιὰ τὶς ἄπειρες χάριτες μὲ τὶς ὁποῖες πλούτισες ὀλόκληρο τὸ γένος μας, τουλάχιστον εὐχαριστήσου νὰ σὲ χαιρετήσουμε καὶ μεῖς μὲ ἐκεῖνον τὸν ἀγγελικὸ χαιρετισμό, τὸ: «Χαῖρε», πού στάθηκε κάθε πάσης χαρᾶς ἢ ἀρχῆ.

Χαῖρε λοιπὸν νεόνυμφε Μαριάμ, πορφυρογέννητη Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων. Χαῖρε, ἀργυροχρυσόχροε κρίνε τῆς καθαρότητος. Χαῖρε, εὐανθέστατε Παράδεισε μακαρίων ἡδονῶν. Χαῖρε, χρυσοπόρφυρο νυφικὸ δωμάτιο τοῦ οὐρανοῦ νυμφίου. Χαῖρε ἐσύ, πού ὡς βασιλικὸς βλαστὸς ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Ἰεσοῦ γεινημένη ἀπὸ ἄκαρπη κοιλία, πρῶτα εἶδες τὸ φῶς τῆς μακαριότητος παρὰ ἐκεῖνο τοῦ ἡλίου. Πρῶτα στάθηκες πολίτισσα τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὴ ψυχὴ, παρὰ τῆς γῆς μὲ τὸ σῶμα. Πρῶτα θυγατέρα τοῦ προαιώνιου Πατέρα, παρὰ τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας. Πρὶν νὰ πατήσεις τὴ γῆ, καταπάτησες τὴν κεφαλὴ τοῦ φαρμακεροῦ δράκοντα. Χαῖρε ἐσύ, πού μὲ θαυμάσιο τρόπο συλληφθεῖσα ἀπὸ ἄγονη μήτρα, ἔλαμψες στὴ κοιλία τῆς μητέρας, ὅπως τὸ μαργαριτάρι στὸ στρεῖδι του. Γεννήθηκες

ὅπως ἡ αὐγή, στολισμένη μὲ ἄνθη οὐρανίων ἀρετῶν. Μεγάλωσες ὡς ἥλιος, στεφανωμένη μὲ τὶς ἀκτίνες τῆς θείας χάριτος καὶ ἔζησες ὡς φοίνικας, μοναδικὸ θαῦμα τῆς φύσεως ἀνάμεσα στὶς γυναῖκες. Χαῖρε ἐσύ, πού μόνη ἀπὸ ὅλες τὶς γυναῖκες, καταξιώθηκες νὰ γίνεις Μητέρα ἐνὸς Θεοῦ, καὶ νὰ βαστάξεις μέσα στὴ καθαρὴ σου κοιλία ἐκεῖνον, πού στὴ παντοδύναμη παλάμη του βαστάζει ὅλη τὴν οἰκούμενη.

Χαῖρε... μὰ τί νὰ πῶ περισσότερο; Ποιὸς ρήτορας, ἀκόμα καὶ ἂν ἀπὸ τὸ στόμα του κυλᾷ ὀλόχρυσος ποταμὸς εὐγλωττίας, μπορεῖ πότε νὰ διηγηθεῖ τὶς δόξες στὶς ὁποῖες σὲ ὕψωσε ὁ Θεός; Ἦ τὶς χάρεις, μὲ τὶς ὁποῖες ὁ οὐρανὸς σὲ πλούτησε; Ποιὰ ἀνθρώπινη γλῶσσα μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει τὰ μεγαλεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα στόλισε τὴν ἱερὴ σου ψυχὴ τὸ πανάγιο Πνεῦμα; Εἶναι τόσο βαθὺ καὶ ἄπλετο τῶν ἀπειρῶν σου ἐπαίνων τὸ πέλαγος, πού σὲ αὐτὸ βυθίζεται καὶ ὁ νοῦς τῶν μακαρίων ἀγγέλων.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐγώ, κεχαριτωμένη Παρθένε, ξεπερνῶ μὲ σιωπὴ τὶς θαυμαστὲς σου ἀρετὲς, θαυμάζοντας τὲς μόνο μὲ τὴ διάνοια. Καὶ ἐδῶ, προσπίπτοντας στὰ πανάκραντά σου πόδια, ἄλλο δὲν ἐπιθυμῶ ἀπὸ σένα παρὰ τὴν ἀκαταμάχητη προστασία σου, γιὰ βοήθεια καὶ συντήρηση τοῦ φιλοχριστοῦ στρατοῦ, γιὰ διωγμὸ καὶ ἐξολόθρευση τοῦ ἀντίθεου τυράννου...

Ἄχ! Παρθένε! θυμήσου πῶς στὴν Ἑλλάδα πρῶτα, παρὰ σὲ ἄλλο τόπο, ἔλαμψε τὸ ζωηφόρο φῶς τῆς ἀληθινῆς πίστεως.

τὸ ἑλληνικὸ γένος ἦταν τὸ πρῶτο πού ἄνοιξε τὶς ἀγκάλες καὶ δέχτηκε τὸ θεῖο Εὐαγγέλιο τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ. Τὸ πρῶτο, πού σέ γνώρισε γιὰ ἀληθινὴ Μητέρα τοῦ Θεανθρώπου Λόγου. Τὸ πρῶτο, πού ἀντιστάθηκε στοὺς τυράννους πού μὲ μύρια βάσανα προσπαθοῦσαν νὰ ξεριζώσουν ἀπὸ τὶς καρδιὲς τῶν πιστῶν τὸ σεβάσιμό σου ὄνομα. Αὐτὸ ἔδωσε στὸν κόσμον τοὺς Διδασκάλους, οἱ ὅποιοι, μὲ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τους, φώτισαν τὶς σκοτισμένους διάνοιες τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸ ἔδωσε τοὺς Ποιμένες, πού μὲ τὴν ποιμαντικὴν ῥάβδον ἐξόρισαν τοὺς αἰμοβόρους λύκους ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ποίμνιον. Αὐτὸ ἔδωσε τοὺς γεωργούς, πού μὲ τὸ ἀλέτρι τοῦ Σταυροῦ καὶ μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου, καλλιέργησαν τὶς καρδιὲς καὶ σπέρνοντας τὸν εὐαγγελικὸ σπόρον, θέρισαν τὶς ψυχὰς γιὰ τὴν οὐράνια ἀποθήκη. Αὐτὸ ἔδωσε τοὺς μάρτυρες, πού μὲ τὸ αἷμα τους ἔβαψαν τὴν πορφύρα τῆς Ἐκκλησίας...

Δέξου λοιπόν, Παναγία Παρθένε, τὰ δάκρυά μας, τὰ ὅποια φανερώνουν τὸ μυστήριον πού σέ σένα ὀλοκληρώθηκε. Γιατί ὅπως τὰ δάκρυα τρέχουν χωρὶς βλάβη τῶν ματιῶν ἔτσι καὶ ὁ θεῖος Λόγος ἔτρεξε ἀπὸ τὴν καθαρὴν σου μήτρα, δίχως φθορὰ τῆς παρθενίας σου. Δῶσε... νὰ λάμπει περισσότερο τοῦ μυστικοῦ Ἡλίου ἢ ζωοποιὸς ἀκτῖνα· νὰ ἐξαπλωθεῖ στὸν κόσμον ὅλο ἢ δύναμη τοῦ Σταυροῦ καὶ νὰ δοξαστεῖ ἀπὸ ὅλους τὸ ἅγιόν σου Ὄνομα, μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.